

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/256/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7116226999
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7116226999.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Andreja Šalatu a JUDr. Jána Slebodníka, vo veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, proti žalovanému Š. Š.B., U.. XX.XX.XXXX, L. - N. T., L. B., o zaplatenie 480,87 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 41Csp/146/2016-155 z 16.4.2019 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 480,87 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25% ročne zo sumy 480,87 eur od 11.11.2016 do zaplatenia, poplatky vo výške 39,28 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, III. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorej konkrétnej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku.
2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca žalobou, podanou uňho 21.11.2016 domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, aké dokazovanie vo veci vykonal, že podaním doručeným súdu 20.11.2017 žalobca žiadal, aby súd rozhodol o zmene subjektu, ktorú uznesením sp. zn. 41Csp/146/2016-76 z 29.11.2017 pripustil zmenu na strane žalobcu. Poukázal na to, že rozsudkom z 25.1.2018 sp. zn. 41Csp/146/2016 žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že nárok na náhradu trov konania žalovanému nepriznal. Voči uvedenému rozhodnutiu podal včas žalobca odvolanie a krajský súd uznesením z 22.1.2019 sp. zn. 5Co/211/2018 rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že v novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania a citoval z jeho odôvodnenia. Citoval znenie § 297 CSP a vzhľadom na to, že v tejto veci ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci a hodnota sporu neprevyšuje 1 000 eur, v zmysle § 297 CSP vec prejednal a rozhodol bez nariadenia pojednávania, pričom rozsudok bol verejne vyhlásený 16.4.2019, a na základe zisteného skutkového stavu vec právne uzavrel citujúc znenie § 524, § 526 OZ, s poukazom na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 22.1.2019 sp. zn. 5Co/211/2018, z ktorého vyplýva, že zmluva o postúpení pohľadávok z 13.6.2017 uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu - Poštová banka, a.s. a žalobcom bola uzatvorená platne a teda, že žalobca je aktívne legitimovaný v spore, preto sa súd posudzovaním tejto skutočnosti opätovne nezaoberal. Ďalej citoval znenie § 52 ods.1,2 O. z., § 1 ods.1,2, § 2, § 9 ods.2,9, § 11 ods.1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného do 9.6.2013, § 563, § 121 ods. 3, § 517 ods.1, veta prvá, § 517 ods. 2 O. z., § 10d ods.1, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., účinné do 31.5.2014 a posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, vykonal všetky dôkazy predložené a označené žalobcom, z týchto vychádzal a následne vec

právne vyhodnotil, pričom nasledovné skutočnosti považoval za preukázané: Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca a žalovaný uzatvorili Zmluvu o úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 500 eur pri úrokovej sadzbe 29,50 % ročne. Uvedenú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú, a preto ju podrobil tzv. sudcovskej kontrole, pričom je nutné konštatovať, že zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Rovnako mal preukázané, že žalovaný čerpal od právneho predchodcu žalobcu úver vo výške 500 eur, na ktorú sumu učinil úhrady spolu vo výške 60 eur, kedy súd však prihliadal na účtovanie jednotlivých splátok tak, ako to učinil právny predchodca žalobcu, kedy dané splátky boli započítané na úroky, poplatky a podobne. Žalovaný takto aj v čase rozhodovania súdu má záväzok voči žalobcovi vo výške 480,87 eur a preto k zaplateniu tejto sumy súd žalovaného zaviazal. Zaoberal sa aj otázkou primeranosti výšky dohodnutého úroku 29,50 % ročne. V súlade s vývojom judikatúry mal súd za to, že táto výška dosahuje skoro trojnásobok úroku, ktorý poskytovali iné bankové subjekty v tom čase (stav úverov - 10%), čo mal súd zistené z web stránky Národnej banky Slovenska (www.nbs.sk <<http://www.nbs.sk>>) evidujúcej priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny a teda táto dohodnutá výška úroku je v rozpore s dobrými mravmi, je nekalou praktickou a nie je v súlade s úpravou bankových sadziieb v eurozóne. V súlade s § 39 Občianskeho zákonníka sa nesmie dohoda o výške úrokov priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. Za dobré mravy možno považovať súhrn etických, všeobecne zachovávaných a uznávaných zásad, ktorých dodržiavanie je často krát zabezpečované aj právnymi normami tak, aby každé konanie bolo v súlade so všeobecnými mravnými a morálnymi zásadami demokratickej spoločnosti. Súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý v rozsudku 5Cdo 26/11 z 26.4.2012 uviedol: „Nepriemeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Najvyšší súd poukázal na to, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi nepriemerané úroky. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009). Úrok z úveru vo výške odporujúcej dobrým mravom, s ktorým zákon spája absolútnu neplatnosť (§ 39 Občianskeho zákonníka), nemožno obhajovať ani princípom zmluvnej slobody. Zmluvná sloboda účastníkov právneho vzťahu nie je neobmedzená a nesmie vybočiť z určitých aj právom akceptovateľných hraníc. Jednou z týchto hraníc je i súdom prvého stupňa správne aplikovaný inštitút dobrých mravov (napríklad rozhodnutia súdov českej republiky sp.zn.č. 1MCdo 1/2009, 21Cdo 1484/2004). Slovenské súdy dlhodobo značne kriticky posudzujú výšku úrokových sadziieb a poskytujú v tomto smere spotrebiteľom súdnu ochranu (napríklad v rozsudkoch sp.zn.č. 5Cdo 26/2011 (úrok 48%), sp.zn.č. 1MCdo 1/09 (úrok 60%), Krajský súd v Prešove sp.zn.č. 3Co 67/2008 (úrok 25%), ale aj napríklad Nemecký BGH v rozsudku z 13.3.1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12% percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26% na 18% a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súd považoval dohodu o výške úroku z úveru 29,5 % ročne za absolútne neplatnú, nakoľko sa prieči dobrým mravom. Súd preto žalobu v časti, v ktorej žalobca žiadal od žalovaného zaplatenie úrokov zamietol. Pri rozhodovaní o príslušenstve pohľadávky žalobcu súd vychádzal z vyššie citovaných zákonných ustanovení. Žalobca má v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka ako veriteľ právo požadovať úroky z omeškania, keďže žalovaný sa dostal do omeškania s plnením peňažných záväzkov. Pre určenie počiatku omeškania je rozhodujúca splatnosť dlhu. Táto je stanovená dňom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t.j. 7.3.2014. Z uvedeného dôvodu by mal žalobca nárok na úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho, t.j. od 8.3.2014, ale vzhľadom „k tomu“, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania odo dňa 11.11.2016, súd mu ich priznal od tohto dňa a k tomuto dňu posudzoval aj výšku úroku z omeškania. Vzhľadom na skutočnosť, že právny vzťah vznikol do 31.1.2013, mal by žalobca nárok v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. na úroky z omeškania vo výške o 8 % bodov vyššie ako bola k danému dňu základná úroková sadzba ECB, ktorá bola k 11.11.2016 0%. Vzhľadom „k tomu“, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania len vo výške 5,25 %, súd mu ich priznal len v ním uplatnenej výške. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol. Rovnako zamietol aj nárok na úroky z omeškania zo sumy prevyšujúcej priznané istiny, nakoľko do omeškania s plnením neexistujúcich

záväzkov sa žalovaný dostať nemohol, keďže v prevyšujúcej časti požadovaných istín bola žaloba zamietnutá. Príslušenstvom pohľadávky sú aj náklady spojené s jej uplatnením. Žalobca preukázal výšku týchto nákladov v listine „Aktuálny stav úveru“ sumou 39,28 eur a túto mu aj súd priznal. O trovách konania rozhodol citujúc znenie § 255 ods.1,2, § 262 ods.1,2, § 396 ods.1 CSP, z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, nakoľko odvolací súd uznesením z 22.1.2019 sp. zn. 5Co/211/2018 rozsudok napadnutý odvolaním zrušil. Žalobcovi tak prináleží nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca vo výroku II., ktorým súd rozhodol o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ktorý vydal Okresný súd Košice I, č. k. 41Csp/146/2016 zo 16.4.2019, ktoré odôvodnil podľa § 365 ods.1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tým, že neboli splnené procesné podmienky; podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; podľa § 365 ods.1 písm. e) CSP tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; podľa § 365 ods.1 písm. g) CSP tým, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. II. citoval z bodu 35. napadnutého rozhodnutia. Súd uviedol, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, a preto sa zaoberal výškou dohodnutého úroku z úveru pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 29,50% ročne v čase podpisu zmluvy, že z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 5 rokov v čase poskytnutia úveru činil úrok približne 10,00% ročne, pričom v tomto prípade je zrejmé, že daný úrok viac ako trojnásobne presahuje mieru úrokov poskytovaných v danom období, pričom poukázal aj na niektoré rozhodnutia súdov. V prvom rade považoval za nevyhnutné uviesť, že v danom období podľa webovej stránky Národne banky Slovenska bola priemerná úroková sadzba úverov poskytovaných na obdobie piatich rokov vo výške 14,27%, nie 10,00 %, ako to vo svojom rozhodnutí uvádza súd „prvého stupňa“, nakoľko v ide o nový úver. Rovnako má žalobca za to, že v danom prípade nemožno hodnotiť výšku úrokovej sadzby len odkazom na webovú stránku Národnej banky Slovenska a na základe uvedeného zhodnotiť výšku úrokovej sadzby ako v rozpore s dobrými mravmi, a tým vyhlásiť úver za bezúročný a bez poplatkov. Úroková sadzba predstavuje cenu, ktorú musí dlžník zaplatiť za požičané peniaze. Táto cena je určená špecificky, nakoľko je pomerom celkového požadovaného poplatku, ktorý musí dlžník zaplatiť veriteľovi, aby úver získal za vopred dohodnutú dobu, k objemu úveru, ktorý je dlžníkovi skutočne k dispozícii. Úrokové sadzby sú ovplyvnené najmä ponukou a dopytom po kapitály ako aj celým radom ďalších faktorov, napr. inflácia, riziká, úspory, výška úveru, doba splatnosti úveru a iné. To v praxi znamená, že napríklad zvýšenie dopytu po zdrojoch (úveroch) spôsobí zvýšenie úrokových sadzieb. Rovnako zvýšenie úrokového sadzby spôsobí aj vyššie riziko na strane dlžníka. Zároveň na výšku úrokových sadzieb má vplyv aj inflácia ako jeden z hlavných faktorov, tzn. že pokiaľ veriteľ očakáva, že počas doby splácania úveru dôjde k nárastu inflácie, prispôbi tomu aj výšku úrokového sadzby. Zároveň výška odzrkadľuje, nakoľko rizikovým sa banke javí poskytnutie úveru, pričom čím bude dlhšia doba splácania a čím bude nižšia bonita klienta, tým vyššiemu riziku sa banka vystavuje, že úver, ktorý poskytla nebude splatený. Ďalej poukázal na to, že ak by podoporne vychádzal z aktuálne platného Nariadenia vlády 87/1995 Z. z., v § 1a (hoci v čase uzavretia zmluvy ešte účinné nebolo), v ňom zákonodarca jasne definoval najvyššiu prípustnú výšku odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať, a to je dvojnásobok priemernej RPMN bánk za predošlý kalendárny štvrtrok. Ako vyplýva zo zmluvy o úvere, priemerná RPMN na trhu bola v čase uzavretia zmluvy o úvere 16,65 %, dvojnásobok uvedenej sumy dnešná legislatíva stále akceptuje ako najvyššiu prípustnú výšku odplaty, jednoduchým matematickým prepočtom je teda najvyššia prípustná výška odplaty pre posudzovaný prípad 33,30 % (zohľadňujúc úroky, poplatky a iné plnenia, prípadne iné náklady, ktoré sú dohodnuté so spotrebiteľom pri podpise zmluvy), preto úroky vo výške 29,50 % nemožno považovať za neprimerane vysoké, v rozpore s dobrými mravmi, pretože aj za predpokladu navýšenia sumy cez poplatky - poplatok 29,87 € za poskytnutie úveru, ešte stále nie je prekročená najvyššia prípustná výška odplaty. Za dôležité považoval tiež uviesť, že ak chcel súd zaujať takýto záver o neprimerane vysokej sadzbe zmluvných úrokov, mal tak urobiť po dôkladnom dokazovaní a detailnom odôvodnení rozsudku, a nakoľko v prípade stanovenia výšky úrokového sadzby ide o širší komplex posudzovania jednotlivých skutočností, na základe ktorých je následne stanovená výška úrokového sadzby, nestačí na uzavretie

záveru o prípadnej neplatnosti dojednanej výšky dohodnutých zmluvných úrokov len odkaz na priemernú výšku úrokových sadzieb k danom období. V tejto časti pokladá rozhodnutie súdu za nedostatočne odôvodnené a tým aj nepreskúmateľné, čo je neakceptovateľný právny stav. Odôvodnenie má obsahovať „dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská" (Mazák, J.: Základy občianskeho procesného práva. Iura Edition, Bratislava 2002, s. 299). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy slovenskej republiky je právo účastníka konania na také rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, a to najmä z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (II. ÚS 117/07). Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny (III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, III. ÚS 199/09) a citoval z rozhodnutia NS SR, sp. zn. 4Cdo/25/2007, Nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 114/08, II. ÚS 85/06. III. Ako vyplýva z judikatúry, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (NS ČR, sp. zn.: 23Cdo/1201/2009. Ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. V nadväznosti na vyššie uvedené má za to, že v tomto prípade ide, pod zámienkou narovňavania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zákona alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD dochádza k narušeniu princípu rovnosti strán konania, a legitimita takýchto legislatívnych „úsluh" slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnení silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa. Súdny sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. „Žalobca" uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. V tejto súvislosti poukázal aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milana Lalička. IV. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia žiada, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Košice I zo 16.4.2019, č. k. 41Csp/146/2016, v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu „prvého stupňa" na ďalšie konanie alternatívne žiadame, aby odvolací súd žalobe v zamietnutej časti vyhovel v celom a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Rozsudok, výrok I., nebol odvolaním napadnutý a tento výrok nadobudol právoplatnosť (§ 367ods.1,3 CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vo výroku vecne správny, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

6. Žalobca v podanom odvolaní síce uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods.1 písm. a), b), d), f), g), h) CSP ale z obsahu odvolania vyplynul len odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) a h) CSP.

6. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

7. Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie vecí v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi

jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vypořádanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

8. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

10. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods. 2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľné a riadne odôvodnené.

11. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, tvoriace právo na spravodlivý súdny proces, zák. normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

12. Žalobca naplnenie uplatneného odvolacieho dôvodu vidí v tom, že nestačí na uzavretie záveru o prípadnej neplatnosti dojednanej výšky dohodnutých zmluvných úrokov len odkaz na priemernú výšku úrokových sadzieb k danom obdobi, preto v tejto časti pokladá rozhodnutie súdu za nedostatočne odôvodnené a tým aj nepreskúmateľné, čo je neakceptovateľný právny stav. Uvedené konštatovanie je len subjektívny názor žalobcu a skutočnosti nim uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

13. V konaní nedošlo k žiadnej takej vade, ktorá by mala vplyv na správnosť rozhodnutia a možno uzavrieť, že žalobcami uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného

skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

15.Súd síce len čiastočne aplikoval správny právny predpis, ale jeho závery o právach a povinnostiach strán sporu sú správne.

16.Podľa § 53 ods.6 O. z., platný k 30.1.2013, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

17.Podľa § 39 O. z. neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18.Podľa § 41 O. z. ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

19.V kontexte s citovanými ustanoveniami súd správne vyhodnotil neprimeranosť odplaty, ktorá podstatne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, pričom sám žalobca uvádza, RPMN na trhu bola v čase uzavretia zmluvy o úvere 16,65 %, on poskytol úver za RPMN 37,05%. Keďže v RPMN sú zahrnuté aj úroky z úveru možno uzavrieť, že aj tie (29,5% p. a.) sú neprimerané. Preto, ak súd dospel k záveru, že dohodnutý úrok je neprimeraný a tento nepriznal, posudzoval vec správne. Osobitne odvolací súd považuje za potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že takýto úrok stanovil právny predchodca žalobcu v postavení banky, teda osoby, od ktorej nebankové subjekty odvodzujú svoje odmeny.

20.Záverom odvolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax súdov napr. rozhodnutie KS Prešov sp. zn. 16Co/71/2011, 20Co/95/2016.

21.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

22.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24.Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nárok na náhradu trov konania vznikol žalovanému. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalovanému žiadne preukázateľné trovy v tomto konaní nevznikli, z uvedeného dôvodu odvolací súd vyslovil, že mu náhradu trov konania nepriznáva.

25.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.